

που εκείνα που του χρειάζονται, το θράσος δηλαδή ή καπιτισοσύνη και ή δυνατή γροθιά της θελήσεως, για νάντισταθῇ κατὰ τῶν τερτιπιῶν τοῦ ἀντιπάλου του, τα ὅποια ὡς χίλιες πολυκέφαλες Λερναίαις, Ἰδρὲς ξεπροβάλλουν κάθε ὥρα και στιγμή μπροστά του και τὸν προκαλοῦνε χλευαστικά στο πάλημα.

* *

ΚΑΡΙΕΡΑ ἀδελφὸ πολίτικὸ ἐφρόντισε νὰ κἀνῃ στὴν περασμένη πρωθυπουργία του. Καὶ τὸ κατῳρθεσε. Καὶ γι' αὐτὸ ἀντὶ στὴν ἀτιμὴ ὑπόθεσι τοῦ Εὐαγγελίου νὰ φροντίσῃ νὰ πνίξῃ στὰ σάβρανά της μέσα τὴν Ἀναρχία, ποὺ τότε ἐγεννιότανε, ἄρχισε τὰ κλάματα—ὡς τίμιος βεβαίως ἄνθρωπος, ποὺ τὸν συκοφαντοῦνε γιὰ προδότῃ τῆς πατρίδας του και γιὰ δολοφόνου—και τὴν ἄφησε νάνδρωθῇ και νὰ φέρῃ τίς σάνιδες χτέρι, και τοὺς γκαράδες ἢ τὴν δυνάμει-τιδὰ ὥπως αὐτοῖν.

Τοῦ ἐπαρουσιάσθηκε τότε τὸ σκληρὸ δῆλημμα νὰ σώσῃ ἓνα ἀπὸ τὰ δύο, τὸν Θεοτόκῃ ἢ τὸ Ἔθνος.

Ἐπροτίμησε τὸ πρῶτο. Καὶ μετὰ τὰ δάκρυά του τὰ εἰλικρινῇ και τίμια και μετὰ τὴν ἱπποτικὴ ἀπομακρυνσί του ἀπὸ τὴν Ἀρχή, ἔσωσε τὸν κ. Θεοτόκῃ.

Ἀλλὰ τὸ Ἔθνος;

Τὸ Ἔθνος ἐθυσιάσθηκε στὸν Ἐγωισμό και πῆρε τὸν κατήφορο καὶ ἐξακολούθη νὰ κατρακυλᾷ ἀκόμα.

* *

ΕΥΓΕΝΗ λοιπὸν και ἱππότῃ τὸν εἶδαμε τὸν κ. Θεοτόκῃ.

Θέλουμε τώρα νὰ τὸν δοῦμε και Δυνατόν.

Διότι Δυνατός μᾶς χρειάζεται γιὰ νάντισταθῇ κατὰ τῆς Ἀναρχίας, κατὰ τῆς βρωμερῆς αὐτῆς ἀρχούδας, ἢ ὅποια ἐκοιμώτανε μερικὸς μῆνες τώρα μαζί με τὸν κ. Θεόδωρον ἀπάνου στὸν Πρωθυπουργικὸ θρόνον, καὶ ἐξύπνησε καὶ ἄρχισε νὰ μᾶς δείχνῃ τὰ βρωμόδοντά της, μόλις ὁ κ. Θεόδωρος κατρακύλησε, ὅπως και τοῦ ἄξιζε, ἀπὸ τὴν Ἀρχή.

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περυσμένα τοῦ «Νουμά» πωλούνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων και εἰς τὰ κιοσκάκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, Βουλῆς, Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν τοῦ σταθμοῦ τραχιοδρομίου (Ὁρθολογιατρεῖον).

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ „ΝΟΥΜΑ“

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝΑΣ Ο ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ

ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗ

τὸν πάρει πάλι ὁ Πλούτος καὶ ἀφοῦ τὸν παραδόσει στὴν Αὐθάδεια και στὴν Ξιπασίᾳ παρόμοιο μετὰ τὸν παλιὸ, και τὸν κἀναι μαλάκῃ καὶ ψόβρι καὶ ἄσχετο νὰ μού τὸν ξαναγυρίσει γενομένον πιά κουρέλι;

Ἐρμῆς. Ἔτσι ἀποφάσισεν ὁ Δίας, ὦ Φτώχεια.

Φτώχεια. Φεύγω μὰ καὶ ἐσεῖς ὦ Κούραση, και Σοφία, καὶ οἱ ἀποδέλοιποι ἀκολουθετέ με καὶ αὐτὸς γλήγορα θὰ μάθει ποῖα εἶμαι και μ' ἀφίνει, καλὴ συντροφισσα και δασκάλισσα τῶν πιδ ὠφέλιμων, ποῦ

ΚΥΚΝΕΙΑ ΑΣΜΑΤΑ

[Προοίμιον]

Εἰς τὴν Σ....

Μὲ ξέρουν ἑτῆς ἐξημέρας ὄχθες ἐκεῖ
θαμνόφυτα δένδρα και κρῖνα...
ὄαν ἄρπα, ὄαν ἄγρα μιλεῖ αἰολική
τὸ φύλλο ποὺ τρέμει, παλμοὶ μυστικοί,
τὸ εἶγος πὺ ὀκύνεται, ἀφῶτη ἀκτίνα,
καὶ ὁ Πόνος ποὺ θοῖνον κραυγὲς δὲν σκορπᾷ,
μὰ κύκνου ἑτῇ λήμνῃ ἀπλώνει πτερὰ
μετ' ὀσπρες Ψυχῆς και μ' Ὀνειράτα κρῖνα.

Μὲ ξέρουν τὰ νύκτια θάμνη ἐκεῖ
ποὺ κρῖθ' ὑν μὴχρόπλεκτη σκέπη
πελάγη οδοιμμένα, ζωὴ μαγική
ποὺ τῶρα τὸ χρώμα τοῦ ἡλίου δὲν βλέπει,
μὰν ἔχουν παντοῦ μονοπάτια,
ποὺ γυρὼ Δρυάδες πλανῶνται ξανθές,
ἢ Φαῦνον καὶ ἡμέρων Τριτόνων μορφές
ὀπλῶνουν ἀκούραστα μάτια...

Μὲ ξέρουν οἱ κόσμοι ποὺ ἀγρυπνοὶ ἀργοῦν,
τῶν ἀστρῶν σεμνὴ ἢ ληταεῖα
ποὺ μπρὸς τῆς ἡ ὄχθες τὸ γόνυ λυγοῦν,
καὶ ἡ λήμνη τῆς δάδες τῆς νύχθι
ἑτὰ διέφανα πλάτητες, ὦ γοητεῖα,
νὰ καίεν, ἀπόμακροι καὶ ἀχραντοὶ Πόθοι...
τῆς Ποῦλης ζῆτι ἐν τῆς παρθένος, γλαστῶν
τὰ φῶτα τ' Ὀρίωνος τοῦ Λαμπαδίου...

Μὲ ξέρουν, μάνοιεν ζωὴν μυστικὴν
τάστέρια οἱ ὄρυμαὶ και τὰ κρῖνα,
ὄαν ἄρπα, ὄαν ἄγρα μιλεῖ αἰολική
τὸ κάθε ἀπ' τὰ πλάνα κυρτὰ τῶν ἐκεῖνα,
και Κύκνος ὁ πόνος ἑτῇ λήμνῃ σκορπᾷ
ὄσιν ἀπ' ἀρμόνιο μῆχρ' ὀνους
και ἑτῇ γαλήνης. ἑτ' ὀσπρες πτερὰ,
τῆς ἡδὲ ἀνεβάζει τοὺς στόνους.

ΚΩΣΤΑΣ ΓΟΥΝΑΡΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ
ΓΙΑ Τ' „ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ„

Κύριε Διευθυντά

Και τώρα ποὺ διάβασα κάμποσες φιλολογικὲς ἐπιφυλλίδες τοῦ κ. Ἡλιόπουλου ἀραδιασμένες στὰ φύλλα τοῦ „Νουμά“, καὶ εἶδα ν' ἀποκαλύπτ' ἡ θαυματουργὴ ἀληθινὰ πέννα του—ἀν καὶ αὐτὴ προσέχει πάντοτε νὰ κρατῇ τὸν ἑαυτὸν τῆς τόσο καλὰ σκεπασμένον,—τοὺς λογίους μὰς μετὰ τὴν πρωτάκουστη, σὰς στέλνω καὶ ἐγὼ—ἀπλῇ ἀναγνώστρια τοῦ φύλλου Σας—τὸ γράμμα αὐτὸ, καὶ ἂν θέλετε ρίξτε μὴ ματιά στὶς γραμμὲς του.

Λοιπὸν τὸ ν' ἀραδιάζῃ κανεὶς ὀνόματα μεγάλα, και τὸ νὰ χύνῃ μελάνι στὸ χαρτί μετὰ τὸ σωρὸ χωρὶς σκοπὸ, χωρὶς ἔννοια, μού φαίνεται ὅτι εἶνε ἐντελὼς περιττό, διότι πρῶτον καὶ ὁ ἴδιος ἀδικα κουράζεται, δεύτερον και τοὺς ἄλλους πολὺ περισσότερο ἐνοχλεῖ χωρὶς λόγο, και τὸ τελευταῖο πιάνει τόσο μέρος τοῦ φύλλου,—μέρος ποὺ μ' ἔμπορουν νὰ πιάσουν ἄλλα ὠραία πράγματα καὶ εὐχάριστα στὸν ἀναγνώστη.

* *

Κατ' ἐμὲ ἀπ' τὰ σκοτεινὰ γραψίματα δὲ βγίνει ἄλλο τίποτε παρὰ μὴ μεγάλη σύγχυσι, ἓνα μεγαλειότερο βοῦισμα, και μὴ πὺ μεγάλη ἀκόμη τρῦπα στὸ νερό! Τὸ ἀταξές, ἀσύλληπτον καὶ ὅμως ὁ κ. Ἡλιόπουλος κοιτάζει καλὰ και σώνει νὰ μᾶς δείξῃ τὸ ἀντίθετο, και νὰ μᾶς πούλῃσῃ δούλεψι μετὰ ἀόριστὲς του γραμμῆς. Μὰ εἶνε δυνατόν;

Μὲ τὸ νὰ γράφῃ πῶς εἰς τὴν κομφοδία τοῦ ἐνὸς περσώτερος δικιῶματα ἔχει ὁ Πῶλ-δὲ-Κῶκ, πῶς εἰς τὸ βιβλίο τοῦ ἄλλου ἀπλώνεται ἡ σάψι τοῦ Οὐγκῶ, — τί θαυμάσιο, τί ἀληθινὸ ξεπέπασμα!— και πῶς τὸ ἔργο τοῦ ἄλλου περσώτερο ἀνέκει στὸ Μωκλαῖρ ἢ στὸν ἴδιο του συγγραφέα, νομίζει πῶς θὰ δείξῃ στὰ μάτια μου,—καὶ ὄχι μόνο στὰ δικά μου ἀλλὰ και ὁποῖον ζητᾷ τὴν ἀλήθειαν—ἀνάποδα τὰ ὅσα βλέπω και τὰ ὅσα νοιώθω; Μήπως νομίζῃ πῶς δὲ ξέρουμε νὰ διαβάσουμε καὶ ἐμεῖς, πῶς δὲ ξέρουμε τὴ πραγματικὴ ἀξία τοῦ καθενός, πῶς δὲ νοιώθουμε τὴν ἀληθινὴν ἰδέαν, τὸ ἀληθινὸ πνεῦμα, τὸ ξάστερο γράμμα;

Ἄν τὸ νομίζῃ αὐτὸ, βρίσκεται σὲ πολὺ μεγάλη πλάνη ὁ κ. Ἡλιόπουλος, και νὰ μᾶς συγχωρῇ ποὺ δὲ θὰ μ' ἔμπορουμε νὰ πιστεύουμε ποτὲ τὰ ὅσα γράφει.

Και τώρα τελειώνουσα τὸ φύλλον και ἔσως κουραστικὸ γράμμα μου, χύνω τὰ ὑστερα λόγια: αὐτὰ ὅλα δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ τὰ γράφῃ, ἂν ὄχι ἀπὸ ἄλλο τίποτε, τουλάχιστο γιὰ δύο λόγους: πρῶτον ἀπ' τὴν ἀπαραίτητη ἐκείνη λεπτότητα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἓνας σκεπασμένος ὅταν γράφῃ γι' ἀσέπαστους, και δεύτερον ἀπὸ σέβας καὶ ἀγάπῃ ποὺ χρωστᾷ ὁ καθένας στοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποὺ προσπαθοῦν χύνοντας τὸ αἷμά τους νὰ δώσουν ζωὴ στὴ νεογέννητη φιλολογία μας, και ἀπὸ τοὺς ὅποιους περιμένει μὴ μὲρα ἀνακούφισι καὶ ἡ φτωχὴ μας Ἑλλάδα.

Μεθ' ὑπολήψεως
ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΓΑΠΑΝΟΥ

ὅσο ἔμενε μαζί μου ἦταν γερό: στὸ κορμί καὶ ὅλο φρονιμάδα, ζώντας ὄαν σωτὸς ἄντρας καὶ ἐλπίζοντας ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, καὶ αὐτὰ τὰ παραπανιστὰ και τὰ πολλὰ νομίζοντάς τα, ὅπως και εἶνε, ξένα.

(Ἡ Φτώχεια καὶ οἱ ἄλλοι φεύγουν).
Ἐρμῆς. Φεύγουν καὶ ἐμεῖς ἂς τὸν ζυγώσουμε.
(Ὁ Τίμωνας γυρίζει και βλέπει τὸν Ἐρμῆ καὶ τὸν Πλούτον και ξαγριώνεται).

Τίμωνας. Ποιοὶ εἶσασ' ἐσεῖς, καταρμένον; τί θέλετε καὶ ἔρθετε ἔδω νὰ πειράχῃτε ἄνθρωπον ἀργάτη και μεροκαματιάρη; μὰ δὲ θὰ φύγετε χωρὶς νὰ πάθετε, γιατί εἶσαστε ὅλοι βαρμένοι ἐγὼ στὴ στιγμή θὰ σὰς τσακίσω ρίχνοντας σβώλους και λιθάρια.

Ἐρμῆς. Μὴ μᾶς χτυπήσεις, Τίμωνα, καθόλου, γιατί δὲ θὰ πετροβολήσεις ἄνθρωπος; ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἐρμῆς καὶ αὐτὸς ἔδω ὁ Πλούτος, και μᾶς ἔστειλεν ὁ Δίας, ποὺ ἄκουσε τὰ παρακάλια σου καὶ ἔτσι μετὰ τὴν καλὴ ὥρα πλούτισε, φεύγοντας ἀπ' τὰ βάσανα.

Τίμωνας. Μορὲ καὶ ἐσεῖς τώρα θὰ τίς φάτε γερά, ἂν καὶ εἶσαστε θεοὶ, καθὼς λέτε; γιατί ὅλους μαζί καὶ θεοὺς καὶ ἄνθρώπους τοὺς ὀχτρεύου καὶ τοῦτον ἔδω τὸ στραβόν, ὅποιος καὶ ἂν εἶνε, θαρρῶ και πῶς θὰ τὸν ταλιαρίσω μετὰ τὴν ἀξίαν.

Πλούτος. Γιατ' ὁ ὅμα τοῦ Δία πᾶμε νὰ φύγουμε Ἐρμῆ, γιατί μού φαίνεται πῶς τῶρον στρίβει γιὰ καλὰ τοῦ ἀνθρώπου φοβάμαι μὴ φύγω, ἀφοῦ πάθω κανένα κακὸ.

Ἐρμῆς. Μὴν κἀναις τίποτες ἀδέξιο, Τίμωνα, παρὰ, ἀφοῦ διώξεις αὐτὴ τὴν ἀγριάδα σου και τὴ σκληράδα, ἀπλῶνοντας τὰ χέρια, δέξου τὴν καλὴ τύχη και ξαναπλούτισε και γίνου στοὺς Ἀθηναίους ὅπως πρῶτα και καταρρόνα τοὺς ἀχάριστους ἐκείνους, εὐτυχίζοντας μονάχα ἐσὺ.

Τίμωνας. Δὲ σὰς ἔχω καμμιὰ ἀνάγκη; μὴ με πειράζετε; ἀρετὰ πλούτη εἶνε γιὰ μένα ἢ ἀξίαν; ὅσο γιὰ τ' ἄλλα εἶμαι πολὺ φτυχισμένος ἂν δὲ με ζυγώνει κανένας.

Ἐρμῆς. Τόσο ἄγρια μᾶς φέρνεσαι, καλέ; Αὐτὴ τὴν ἀπάντησιν νὰ φέρω στὸ Δία σκληρὴ και περήφανη;

Και βέβαια φυσικὸ ἦταν νὰ εἶται μισάνθρωπος, ἀφοῦ ἔπαθε ἀπ' αὐτοὺς τόσα κακά, μὰ ὄχι και μισόθεος, μὰ και νοιάζονται τόσο γιὰ σένα οἱ θεοὶ.

Τίμωνας. Ἐσένα, Ἐρμῆ, και τὸν Δία σὰς εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὴν ἐγνοια σας, αὐτὸν ὅμως τὸν Πλούτον δὲν θὰ τὸν δεχτῶ.

Ἐρμῆς. Ἀμ γιατί;

Τίμωνας. Γιατὶ και προτιμῶ μούγινεν αὐ-